

— Nu vă faceți griji! Veți ști. Doar fugiți de îndată ce ajung la autobuz.

S-a îndreptat spre autobuzul parcat, ascuns de ochii noștri de un grup înalt de arbuști. Gardienii erau de partea cealaltă, mâncând. Cu toții ne comportaserăm atât de bine în ultimele zile, încât începuseră să se relaxeze și să lase garda jos mai mult decât ar fi trebuit.

Și apoi s-a întâmplat.

— Gardieni! a strigat bătrânul nostru prieten. Un câine tocmai mi-a furat pâinea. A încercat să mă atace.

— Ce tot vorbești, bătrâne?

— Cred că ar putea fi turbat, domnule.

— Turbat? făcu ofițerul. Arată-mi încotro s-a dus.

Și bătrânul pakistanez i-a îndreptat pe gardieni în cealaltă direcție.

Am profitat de ocazie.

M-am uitat în jur la fețele agitate. Abdul a dat din cap. Raheem s-a ridicat.

— Să mergem!

Mehran și cu mine am sărit în picioare și am fugit prin parc, cu Raheem chiar în urma noastră. Am zbughit-o de acolo pe o stradă lăturalnică îngustă.

Singurul meu regret este că totul s-a întâmplat prea repede ca să-mi mai pot lua rămas-bun de la Abdul; nici în ultima clipă nu cred că era convins că aveam de gând să plecăm.

Nici eu nu am fost sigur până în momentul în care am luat-o la fugă.

Am alergat pe niște alei înguste cu case înghesuite, încercând să evităm străzile principale, unde era mai mult trafic, iar un grup de bărbați alergând speriați, mai să-și dea duhul, ar fi atras imediat atenția.

Nu era un oraș mare, însă nu prea știam încotro s-o luăm. Orașul era înconjurat de câmpuri pe care le văzuserăm de la geamul autobuzului, dar nu aveam idee cum să ajungem acolo. Mai că mă așteptam ca în orice moment să simt un glonț în spate.

Eram aproape sigur că gardienii nu aveau să ne urmărească, deoarece trebuiau să stea cu restul grupului, dar știam că anunțaseră

poliția locală, care ne putea aștepta la orice colț. Deodată mi-am dat seama că în locul caselor apăreau magazine și în jur erau mai mulți oameni.

Ne îndreptam spre centrul orașului, în loc să ne îndepărtăm de el.

— Am greșit direcția! a spus Mehran cu respirația tăiată și cu ochii mari. Încotro acum?

— Purtați-vă firesc! ne-a șoptit Raheem amândurora.

Am încetinit pasul, ca într-o plimbare, încercând să părem cât mai relaxați, dar era greu și inima îmi bătea repede de frică. Era evident că aveam probleme, eram murdari și speriați – arătam ca niște deținuți evadați, cum și eram, de altfel.

Gândind repede, Raheem l-a întrebat pe un trecător de unde am putea lua un taxi. Din fericire, am găsit unul aproape imediat și, spre bucuria noastră, șoferul era un imigrant afgan.

— Vă rugăm să ne duceți la Shiraz!

Cred că și-a dat seama că ceva nu era în regulă, poate chiar că eram migranți ilegali. Însă ne-a liniștit imediat:

— Înțeleg. Aveți noroc că m-ați găsit pe mine.

Spre Shiraz se îndrepta și autobuzul închisorii, urmând să oprească acolo peste noapte. Dar știam că era un oraș mare, cu mulți ne-iranieni, în special afgani. Ar fi fost ușor să ne amestecăm printre ei și să evităm să fim depistați, ceea ce ne era imposibil în orașul în care ne aflam. Trebuia să plecăm cât mai repede dacă voiam să profităm de șansa noastră.

Am răsuflet ușurat în timp ce mă așezam cu Mehran pe bancheta din spate a taxiului, acoperită cu vinil negru.

Raheem a urcat în față și i-a spus șoferului:

— *Kaka*, nu avem bani iranieni. Doar dolari americani.

Șoferul părea ușor încurcat, dar era în continuare drăguț:

— Dați-mi dolarii. Vi-i schimb eu.

Raheem i-a dat 250 de dolari.

În stația de autobuz din Shiraz, șoferul a schimbat banii lui Raheem la un mic chioșc. La plecare ne-a dat un sfat bun:

— Să nu vă rătăciți din nou. A doua oară s-ar putea să nu mai fiți la fel de norocoși.

Stația fremăta de lume. Am reușit să ne relaxăm puțin, deoarece peste tot erau numai migranți. Shiraz aduce puțin cu o versiune

iraniană a Dubaiului, cu mulți oameni care vin acolo din țări învecinate, la muncă.

Nu prea știam ce să facem în continuare.

— Cunoști pe cineva în Iran? l-am întrebat pe Raheem.

— Nu pe cineva la care să pot apela. Voi?

— Nu.

— Ba da, știm! a spus Mehran. Ce zici de locul ăla în care am stat când am venit prima oară în Teheran? Unde i-am cunoscut pe Shah și Faizal. Locul era condus de un tip morocănos – cel care ne-a luat pașapoartele.

— De ce l-am suna pe el? am întrebat eu, având încă amintiri neplăcute legate de acea casă de oaspeți care duhnea a carne fiartă.

În mod surprinzător, Mehran avea numărul de telefon: păstrase cu meticulozitate, într-un carnețel din rucsac, toate numerele de telefon ale diferiților intermediari. Eram uimit: el era bufonul găștii noastre, niciodată nu mi se păruse deosebit de organizat, nici măcar prea inteligent.

Nu am crezut nicio clipă că va funcționa. Stătuserăm acolo în urmă cu câteva luni, la sfârșitul lui octombrie 2006. Acum eram în 2007, la sfârșitul primăverii. Nici nu mă gândeam că bărbatul și-ar putea aminti de noi.

Mai era un singur loc în care stătuserăm în această țară, în afară de închisoarea de la Maku: hotelul cochet din Mashhad, unde ajunseserăm prima dată din Afganistan, în octombrie trecut. Mehran își notase și numărul de telefon al hotelului, dar nu și numele lui. În plus, față de Shiraz, Mashhad era în celălalt capăt al Iranului. Dacă voiam să evităm deportarea și să ajungem în Europa, trebuia să ne îndepărtăm de orașele de frontieră și să ne îndreptăm spre nordul Iranului, către Teheran.

Am stat de șase împreună cu Raheem, în timp ce Mehran a sunat de la o cabină telefonică. A vorbit cât a putut de tare pentru a se face înțeleș, acoperind zgomotul străzii.

— Suntem oameni de-ai lui Qubat!

În timp ce vorbea, își rotea agitat privirea.

— Trei dintre noi. Scăpați din autobuzul închisorii. Avem nevoie de ajutor.

Mă fâțâiam agitat de colo colo, căutând din priviri, de-a lungul străzii, eventuali polițiști sau pe oricine ar fi putut să ne

urmărească. Era oră de vârf, seara devreme, iar navetiștii oboșiți erau grăbiți să ajungă acasă de la muncă sau alergau către autobuze. Din fericire, nimeni nu ne-a observat.

După ce Mehran a închis, am mers într-un colț liniștit unde ne-a relatat conversația:

— A spus că avem două opțiuni. Dacă mergem acolo, va trimite un prieten să ne ia. Spune că e prea ocupat ca să ne ajute el însuși. Sau, a mai zis el, cunoaște pe cineva în Shiraz la care am putea sta, dar a spus că ar fi mai riscant.

— Nu cred nimic din ce spune! am zis eu.

Îl uram pe omul ăla.

— Nici eu, dar asta-i tot ce avem, a continuat Mehran. Partea bună este că mi-a zis că va suna la Kabul și-i va transmite lui Qubat vestea proastă că suntem înapoi în Iran. A spus că Qubat va decide care va fi următorul plan. Dacă Qubat acceptă să-l plătească, ne poate ajuta chiar el și putem merge să stăm iarăși la el.

— Abia aștept! am spus eu sarcastic. Poate ne recuperăm pașapoartele.

— Prietene, cred că au fost vândute de mult, pentru un profit buniceț.

Ziua lăsa rapid loc unei nopți calde și sufocante. Am folosit o parte din banii iranieni proaspăt schimbați ai lui Raheem pentru a cumpăra bilete la o cursă de noapte, într-un autocar de dormit spre Teheran. Avea să plece abia la miezul nopții, peste șase ore.

Eram absolut mizerabili. Stătuserăm o săptămână în închisoarea de la Maku, plus trei zile în autobuzul încins și jegos, îmbrăcați în aceleași haine. Mi-am dat seama că nu făcusem duș tocmai din închisoarea din Istanbul, cu aproape cincisprezece zile în urmă.

Raheem era îngrijorat că starea în care eram ar putea crea suspiciuni. L-am înțeles. Mehran și cu mine ne-am așezat pe o bancă și am așteptat, în timp ce Raheem a trecut strada către un mic mall. S-a întors cu trei tricouri noi și pantaloni pentru toți, precum și șosete și lenjerie. Cu o privire triumfătoare, a scos apoi o sticlută dintr-o pungă de plastic.

— Nu putem face duș, în schimb am adus niște colonie. Ar putea să ne ajute.

Am reușit să ne spălăm rapid în timp ce ne schimbam într-o toaletă publică. Colonia, un parfum ieftin de santal moscat, probabil că ne-a făcut să mirosim mai puternic, dar cu siguranță nu mai bine. Eu însă mă simțeam destul de matur uitându-mă în oglindă și imitându-l pe Raheem, care-și dădea cu colonie pe gât și pe după urechi. Eu nu mai folosisem niciodată colonie sau aftershave.

Ne-am aruncat la gunoi hainele vechi. Era atât de bine să porți haine noi, numai că Raheem reușise să-mi aducă niște blugi cu un număr mai mare. Nu aveam curea, așa încât trebuia să-i tot ridic în timp ce mergeam.

— Arătați ca niște staruri de la Bollywood, mai cu seamă tu, Gulwali, a spus Mehran dansând caraghios, așa cum văzusem pe DVD-urile indiene pe care le cumpăraserăm.

Simțeam că-mi arde fața. Eram puțin rușinat că urmărisem și îmi plăcuseră filmele din Istanbul. Pentru mine încă era *haram*, interzis. Amintindu-mi de filme, am început să mă gândesc și la Baryalai, pe care-l lăsaserăm în urmă într-o închisoare turcească, acuzat că ar fi intermediar.

Simțindu-ne mai în siguranță în noile noastre haine, ne-am aventurat în afara stației de autobuz, încercând să găsim un restaurant. Ultima dată când mâncasem ca lumea fusese la Istanbul, înainte să ajung la închisoarea de acolo, adică în urmă cu mai bine de o lună. În perioada aceea fusesem în două închisori diferite din două țări diferite și reușisem să supra-viețuiesc cu mici cantități de hrană sau chiar cu nimic.

Spre încântarea noastră, am găsit un mic restaurant afgan ascuns în spatele stației. Arăta exact ca restaurantele din Jalalabad: mese din plastic Formica, scaune metalice, vase cu trandafiri de plastic și bucăți de faianță aranjate pe pereți în modele unghiulare. Pentru prima oară de când plecaserăm de acasă am mâncat mâncare afgană propriu-zisă: *pilau* ca în Kabul (orez prăjit cu ceapă și stafide); *chebap* și *bolani* (un fel de pateu prăjit); toate acestea cu *naan* proaspăt copt, spălat cu *lassi* (iaurt) sărat cu castravete și mentă.

Aroma mâncării delicios gătite îmi aducea aminte de casă. Era felul pe care mama îl pregătea foarte bine.

Îmi doream atât de mult să mă bucur de această rară tratație, însă stomacul meu se micșorase și mă durea din cauză că până atunci răbdasem de foame. A trebuit să mă forțez la fiecare îmbucătură, ceea ce îmi dădea imediat o senzație de balonare. Eram foarte dezamăgit, și nu după mult timp m-au luat niște dureri îngrozitoare. Am împachetat în șervețele o parte din chebab, pentru a-l lua cu noi în călătorie.

Călătoria cu autobuzul din Shiraz până în Teheran a durat cam opt ore. Nu mai călătorisem până atunci într-un autocar atât de luxos. Am descoperit entuziasmați că era un autocar de dormit în toată regula, cu aer condiționat și scaune ce puteau fi transformate în paturi. Era chiar și un ecran deasupra scaunului șoferului, unde puteam vedea filme. Pentru mine era ca un minihotel pe roți.

Am dormit adânc, trezindu-mă doar când am oprit în Isfahan pentru micul dejun. Isfahanul este renumit pentru arhitectura sa, are multe palate frumoase, poduri acoperite, moschei și minarete. Există și o zicală celebră în acest sens: *Esfahan nesf-e jahan ast* („Isfahanul este jumătate din lume”). Îl văzusem în cărți cu poze pe când eram copil, și chiar dacă eram speriat că aș putea fi arestat în orice clipă, tot mă bucuram să văd acest loc minunat.

Când am ajuns în Teheran, am sunat la numărul pe care îl primise Mehran, căutându-l pe bărbatul care trebuia să vină să ne ia. Eram foarte speriat la gândul că numărul ar putea fi fals și că omul acela nici nu există. Din fericire însă, a apărut un bărbat.

Era afgan și spunea că lucra legal în Teheran, la un depozit. Am avut senzația că nu obișnuia să se implice în astfel de afaceri cu migranți; cred că fusese cooptat de proprietarul casei de oaspeți, să ne ajute.

Ne-a dus la metrou. Era cu adevărat captivant: nu mai văzusem niciodată așa o minune. Vagonul era făcut din sticlă, iar eu eram uimit că noi stăteam pe loc, însă vagonul se mișca. Era frumos.

După o jumătate de oră, timp în care am schimbat două trenuri, am ajuns în celălalt capăt al Teheranului. Bărbatul a